

kommissions virksomhedsområde således vil kunne komme til at gå på tværs af amtsgrænserne, har man anset det for rigtigst, at indstillingsretten henlægges til Amtsrådsforeningen og ikke til de enkelte amtsråd.

II. Overtaksationskommissionen.

Med hensyn til begrundelsen for kravet om, at formanden skal være dommer, henvises til det foran anførte.

Man har endvidere fundet det rimeligt, at Amtsrådsforeningen, der repræsenterer samtlige amtskommuner, får indstillingsret med hensyn til 2 af overtaksationskommissionens medlemmer.

De resterende 2 medlemmer skal efter lovforslaget udpeges af boligministeriet uden forudgående indstilling fra myndigheder eller organisationer. Det er hensigten, at disse 2 medlemmer skal udpeges blandt personer, der er i besiddelse af indgående kendskab til de problemer, som bedømmelsen af erstatningskravene rejser, og som samtidig er uafhængige såvel af det offentlige som af ejerinteresser.

Ad underspørgsmål b:

Der henvises til, hvad der ovenfor er anført om overtaksationskommissionens sammensætning.

Ad underspørgsmål c:

Man har ikke fundet det hensigtsmæssigt at henlægge behandling af erstatningskrav i henhold til lovforslagets § 12 til nogen af de bestående kommissioner.

Efter de bestemmelser, som gælder med hensyn til andre taksationsmyndigheders sammensætning og geografiske virksomhedsområde, synes ingen af disse myndigheder at være velegnede til behandlingen af erstatningssagerne efter det foreliggende lovforslag.

Erstatningssagerne efter lovforslaget vil også have en noget anden karakter end fastsættelsen af erstatninger for ejendomsafståelser, hvilket er den altovervejende virksomhed for de bestående kommissioner. De særlige betingelser for erstatninger, som lovforslagets § 12 indeholder, og hensynet til ensartetheden i sagsbehandlingen gør det ønskeligt, at sagerne henlægges til kommissioner, der nedsættes og sammensættes specielt med henblik på afgørelsen af disse sager. Behandlingen af erstatningssager i

henhold til byreguleringsloven har da også været henlagt til særlige taksationsmyndigheder.

Spørgsmål 15:

Hvorledes vil man — efter at naturfredningslovens § 22 er foreslået ophævet — tilgodese naturfredningsinteresserne ved fastlæggelse af de fremtidige by- og landzoner?

Svar (af 11. februar 1969):

I overensstemmelse med naturfredningskommissionens betænkning er der ikke i forslaget til en ny naturfredningslov medtaget en bestemmelse svarende til gældende naturfredningslovs § 22. Forudsætningen herfor har været, at de interesser, som har ligget bag § 22, fremtidig skal varetages af de sædvanlige bebyggelsesregulerende myndigheder, og at disse myndigheder får stillet den fornødne naturfredningsmæssige sagskundskab til rådighed både ved fastlæggelse af planer og ved enkeltafgørelser.

Den førstnævnte forudsætning har fundet udtryk i zonelovforslagets § 1, hvorefter loven bl. a. har til formål at medvirke til, at bebyggelsen ikke sker i strid med hensynet til befolkningens rekreative interesser og bevarelsen af landskabelige værdier.

Den anden forudsætning tilgodeses for så vidt angår enkeltafgørelser ved beføjelsen for boligministeren i lovforslagets § 9, stk. 2, til at give nærmere regler for amtsrådets og byudviklingsudvalgets samarbejde med andre myndigheder og ved fredningsplanudvalgenes klagebeføjelse i henhold til lovforslagets § 11, stk. 1. Med hjemmel i lovforslagets § 9, stk. 2, agtes der efter nærmere aftale med ministeren for kulturelle anliggender fastlagt en forretningsgang, som kan sikre det nødvendige samarbejde med fredningsnævnene, fredningsplanudvalgene og statens naturfrednings- og landskabskonsulent.

For så vidt angår afgrænsningen af byzoner og sommerhusområder over for landzonen må for det første erindres, at den ved zonelovens ikrafttræden faktisk foreliggende afgrænsning i byudviklingsplaner, bygningsvedtægter og byplanvedtægter opretholdes.

Fredningsinteresserne har i et vist omfang været varetaget ved denne tidligere skete fastlæggelse af afgrænsningen. Fredningsplanudvalgene og ministeriet for kul-